Kız ve Deniz İneği

Çınar BİBER

Kız ve Deniz İneği

Çınar BİBER

Maya denizin yakınında yaşıyordu. Her sabah penceresinden dalgaları izlerdi. Tuzlu havayı ve martıların çığlıklarını çok severdi. Bugün özel bir gündü. Sınıfıyla birlikte kıyıdaki koruma merkezini ziyaret edecekti. Sarı yağmurluğu yürürken hışırdıyor, bez çantası omzunda zıplıyordu. Çantanın üzerinde kendi diktiği bir deniz ineği yaması vardı.

Merkezde Dr. Lena çocuklarla buluştu. Üzerinde parlak bir deniz ineği rozeti olan zeytin yeşili bir korucu üniforması vardı. "Hoş geldiniz, okyanus kaşifleri!" dedi sıcak bir gülümsemeyle. Maya elini kaldırdı. "Deniz ineği nedir?" diye sordu. Dr. Lena'nın yuvarlak gözlükleri parladı. "Deniz ineği denizin uysal devidir. Gel ve gör."

Dr. Lena onları büyük bir havuza götürdü. Maya burnunu cama yapıştırdı. Büyük, gri bir deniz ineği yavaşça süzülerek geçti. Buruşuk derisi yumuşak görünüyordu ve bıyıklı burnu seğiriyordu. Maya sırtında uzun bir yara izi gördü. "Bu Pip," dedi Dr. Lena. "Pip'e hızlı bir tekne çarpmış. Ama şimdi Pip burada güvende ve iyileşiyor."

Maya'nın gözleri kocaman açıldı. "Bir tekne mi Pip'e zarar verdi?" diye fısıldadı. Dr. Lena başını salladı. "Deniz inekleri yavaş yüzer ve nefes almak için yüzeye çıkar. Hızlı tekneler onları kimse görmeden çarpabilir." Pip yaklaşarak yüzdü ve küçük kara gözleriyle Maya'ya baktı. Maya kalbinde bir sızı hissetti. "Bu çok kötü," dedi. "Onlara yardım etmeliyiz."

Dr. Lena sınıfa körfezin haritasını gösterdi. "Tekneler deniz ineği bölgelerinde yavaş gitmeli," diye açıkladı. "Ve insanlar tabelalara ve deniz ineklerinin kendilerine dikkat etmeli." Maya her gün gördüğü tekneleri düşündü. Bazıları o kadar hızlı geçiyordu ki arkalarında beyaz izler bırakıyordu. "İnsanlar bunu biliyor mu?" diye sordu. Dr. Lena başını salladı. "Herkes değil. Bunu herkese duyurmamız gerek."

Maya'nın bir fikri vardı. "Bir afiş yapabilirim!" dedi. Dr. Lena ellerini çırptı. "Bu harika bir fikir, Maya. Bir afiş herkese güvenli tekne kullanımını hatırlatabilir." Maya sırıttı. Başlamak için sabırsızlanıyordu. Parlak renkler ve büyük harfler hayal etti. En güzel afişi yapacaktı.

Eve döndüğünde Maya sanat malzemelerini mutfak masasına yaydı. Bıyıklı burnu ve uysal gözleri olan yuvarlak, gri bir deniz ineği çizdi. Yavaş giden bir tekne çizdi ve etrafına yeşil bir daire koydu. Büyük harflerle yazdı: YAVAŞLA! DENİZ İNEKLERİNE DİKKAT ET! Mutlu bir güneş ve mavi dalgalar ekledi. Küçük kardeşi başını uzattı. "Bu harika bir afiş," dedi.

Ertesi gün Maya afişini merkeze getirdi. Dr. Lena duvara asmasına yardım etti. Pip sanki bakmak ister gibi cama doğru yüzdü. Afiş parlak ve neşeliydi. Yavaş bir teknenin altında gülümseyen bir deniz ineği gösteriyordu. "Bu mükemmel," dedi Dr. Lena. "Herkes görecek ve dikkatli olmayı hatırlayacak."

Kısa süre sonra ziyaretçiler afişi okumak için durdu. Bir balıkçı başını salladı. "Körfezde yavaş gideceğim," dedi. Yelkenli bir aile deniz ineklerine dikkat etme sözü verdi. Maya'nın sınıf arkadaşları etrafında toplandı. "Daha çok afiş yapabiliriz," dediler. Maya'nın içi kıpır kıpırdı. Güzel bir şey başlatmıştı ve başkaları da yardım etmek istiyordu.

Dr. Lena Maya'ya özel bir görev verdi. "Ziyaretçilerimize güvenli tekne kullanımını öğretmeye yardım etmek ister misin?" diye sordu. Maya hevesle başını salladı. Afişin yanında durdu ve insanlara öğrendiklerini anlattı. "Deniz inekleri uysaldır. Yardımımıza ihtiyaçları var." İnsanlar dinledi ve gülümsedi. Bazıları afişin fotoğrafını çekip paylaştı.

Bir öğleden sonra merkeze bir adam geldi. Hızlı bir teknesi ve kıpkırmızı bir yüzü vardı. "Neden yavaşlamalıyım?" diye homurdandı. Maya derin bir nefes aldı. "Çünkü deniz inekleri de burada yaşıyor," dedi. "Pip'in sırtında hızlı bir tekneden kalan bir yara izi var. Yavaş giderek onları güvende tutabiliriz." Adam Pip'e, sonra afişe baktı. "Deneyeceğim," dedi.

O gece Maya adamı düşündü. Sözünü tutacağını umdu. Ertesi sabah adamın teknesinin körfezde yavaşça süzüldüğünü gördü. El salladı, adam da ona el salladı. Maya gurur duydu. Afişi fark yaratıyordu, her seferinde bir tekne. Küçük adımların büyük değişimlere dönüşebileceğini biliyordu.

Haftalar geçti ve merkezin çevresinde daha çok afiş belirdi. Dr. Lena "Teşekkürler, Maya!" yazan büyük bir tabela astı. Bütün sınıf alkışladı. Maya'nın yanakları pembeleşti. "Bu bir takım çalışmasıydı," dedi. Pip sanki dans eder gibi daireler çizerek yüzdü. Maya kendini dünyanın en şanslı kızı gibi hissetti. Uysal deniz dostlarına yardım etmişti.

Artık Maya Pip'i her hafta ziyaret ediyor. Eskiz defterini getirip deniz ineğinin bıyıklarını ve yüzgeçlerini çiziyor. Pip onu tanıyor gibi görünüyor ve yaklaşıyor. Maya fısıldıyor: "Sana her zaman yardım edeceğim." Küçük bir afişin herkese yavaşlamayı ve okyanusu deniz inekleri ve tüm yaban hayatı için güvende tutmayı hatırlatabileceğini biliyor.

Maya'nın afişi hâlâ merkezin duvarında asılı. Dokunduğu yerden küçük bir leke var. Ziyaretçiler okuyor ve gülümsüyor. Bazıları eve götürmek için kopya istiyor. Dr. Lena, "Bir iyilik dalgası başlattın, Maya," diyor. Maya havuzdaki uysal deniz ineğine bakıyor. Küçük bir sesin bile büyük bir dalga yaratabileceğini biliyor.

Güneşli bir öğleden sonra Maya, Dr. Lena'yla birlikte suyun kenarında duruyor. Pip bıyıklı burnunu suyun üstüne kaldırıp yumuşak bir nefes veriyor. "Ona sen yardım ettin," diyor Dr. Lena. Maya parlak, açık gülümsemesiyle gülümsüyor. "Hepimiz ettik," diyor. Ve güneş sakin körfezin üzerinde batarken Maya, uysal deniz dostlarının her zaman güvende ve mutlu olacağını biliyor.